

[Amor fati]

Fortsat fra s. 7

► Det er ikke let at at begynde og gennemføre denne selvtransformation for at blive en fri ånd, men det er en kamp som gør livet værd at leve. Flok-instinktet har styrken på sin side. Mange frie ånder bryder sammen overfor samfundet. Er det ikke sandt at mange af de som bryder med samfundets normer, på forskellige måder går under eller giver op overfor usikkerheden; i stoffer, alkohol, eller i en tilbagevenden til opgivenheden og de indadvendte aggressioner. Vagabonderne er måske de frie ånder som knækkede under presset fra på den ene side bevidstheden om altings falskhed, og på den anden side samfundets tvang. Flokmenneskerne som ikke stiller spørgsmål ved normaliteten har begrænsede muligheder, og kan derfor handle med større styrke. Den frie ånd er på grund af sine mange potentielle muligheder hårdt ramt af usikkerhed. (Denne usikkerhed er hvad jeg elsker ved de følsomme anarkistiske rebeller. Selvsikkerhed blandet med politiske ambitioner leder blot til mord og undertrykkelse.) Jeg har ofte tænkt på denne sammenhæng i forbindelse med handlekraften hos pansere og soldater. De handler med en brutalitet som frie ånder ikke kan eller vil matche, fordi usikkerheden og rigdommen i drifter og perspektiver forhindrer dem.

Som undertrykte og udnyttede er vi dog ikke blot oppe imod flokinstinktet, men også forgiftede af en slave-mentalitet som vi arver og viderefører. Slavementaliteten er resultatet af nogle menneskers dominans over andre; vi kan forstå den som resultatet af statens opståen. De underkuede fratages muligheden for at handle, men deres drifter og længsler, f.eks. efter hævn over undertrykkerne, forsvinder ikke, men vendes indad mod dem selv. Med Nietzsches ord gjorde statens fremkomst mennesket til »et dyr som gnider sig til blods mod tremmerne i dets bur«. På en række forskellige måder påføres de undertrykte tvang, frygt og vold, mens de stort set er kraftløse og ude af stand til at gøre gengæld. Nietzsche ophæver oplysningstidens skelnen mellem krop og sind. Kropslige og psykologiske påvirkninger kan ikke adskilles. Der er altså, med nyere sprogbrug, tale om et traume, både på et individuelt og kollektivt plan, som gennemgående forvandler os. De indadvendte drifter bliver til selvhad, hævnfantasier, opgiveness og passivitet. Med tiden bliver de inkorporerede i flokinstinktet og bliver til værdier, en slave-mentalitet, som ifølge Nietzsche fandt

sit udtryk i kristendommens dyrkelse af undertrykkelse og dommedagsfantasier, og senere i socialismen og anarkismen, som begge svælger i undertrykkelse og hævnfantasier. Men igen: som bevidste individer har vi redskaberne til at forandre os ved egen vilje, og forlade slavementaliteten og dens værdier.

Slavementaliteten er i Nietzsches forståelse reaktionær. Den siger 'nej til livet', den klager og lider under sine undertrykkere, men altid som et passivt offer, og den har helliggjort passiviteten, gjort den til en værdi som forgifter alle undertrykte. I stedet udfordrer Nietzsche os til at tage imod den udfordring som livet kaster imod os, at elske skæbnen, *amor fati*. At være aktiv i udformningen af sit liv og sine projekter, at sige 'ja' til livet her og nu.

✂

I mig findes der altså en lang række bevidste og ubevidste drifter, som leder mig i forskellige retninger. De formes konstant af mine materielle og sociale omgivelser, men jeg er også i stand til at reflektere over mine drifter, at udvælge mig en retning, og at handle derefter. Men eftersom nogle mennesker hersker over os andre og udnytter os på forskellig vis, så støder mange af mine drifter uafværgeligt på modstand fra magthaverne. Spørgsmålet er altså hvordan selvtransformation og projektualitet ser ud når mit udgangspunkt er at jeg er underlagt de herskende og ejende klasser? Og når der ikke er flere »vilde og afsides steder« at fortrække til, sådan som Nietzsche foreslår? Så kan den, ifølge forfatteren, involvere at kæmpe der hvor jeg står, at elske skæbnen og finde glæde i aktivt at udforme mine projekter, på trods af herredømmet. I verden som den ser ud, kan min selvtransformation, det at udstikke min egen retning, kun foregå som en kamp. Her begynder anden del af bogen, som forlader Nietzsche og går på videre udforskning med hans tanker i bagagen. ♦

K.

[Artiklen fortsættes i et senere nummer]

English edition

To the international comrades.
We decided to collect and translate some articles from the previous issues of *Orkanen* and put together an English edition.

We hope that the English edition will strengthen the correspondence with international comrades.

You can get the new English paper in the same places as usual in Copenhagen.

You can also order free copies.

Write to:

orkanen@riseup.net

✂ Støt Orkanen ✂

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse hver måned.

200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a.

Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.

Skriv og hør mere:

orkanen@riseup.net

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bogcaféen Kotik (Aarhus)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Nyt forum (Christiania)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: orkanen@riseup.net

Bidrag til Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.

Næste nummer: Den 5. juni

Deadline: Den 1. juni

Kontakt: orkanen@riseup.net

Oplag: 200

Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to Orkanen

We recieve: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.

Next issue: 5th of June

Deadline: 1st of June

Contact: orkanen@riseup.net

Circulation: 200

Prev. issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:

A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3

Orkanen

København

Udkommer i begyndelsen af hver måned

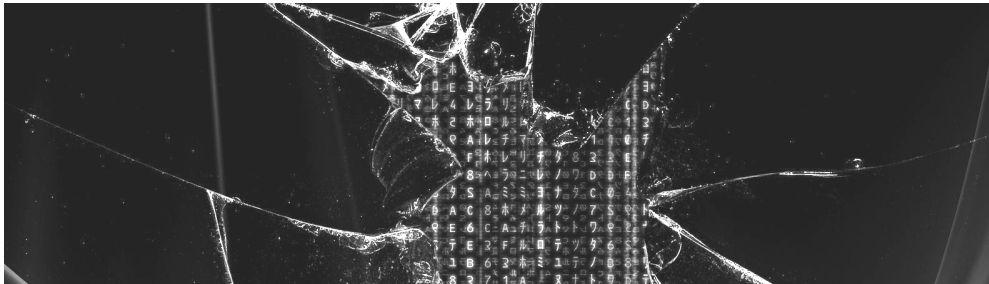
Gratis

Afskærmning

Det kan være svært at erkende, hvordan diskussionsindbydende elementer fra en ellers dystopisk fremtid rent faktisk er en både aktuel og omsiggribende del af nutiden. Det er sket på trods af, at der rent diskursivt bruges meget energi på at holde denne fremtid på afstand. »Vi er snart derude, hvor...«, hører man nærmest sig selv sige på ugentlig basis, ligesom man hører folk omkring sig reproducere denne sandhed, som et normaliserende ekko skydende fra væg til væg i vores golde og klaustrofobiske samfundsgrotte. Imidlertid er det ikke overraskende, at vi ikke ser abrupte ændringer i f.eks. menneskelig adfærd, simpelthen fordi disse ændringer ikke manifesterer sig på en sådan måde. I stedet foregår disse ændringer ganske stille og roligt, om end nogle en del hurtigere end andre. Det er først når vi vender blikket mod fortiden, men det

er også når vi står udenfor disse ændringsfunktion, at vi indser hvad det efterhånden er for en verden vi lever og befinder os i.

Der er ændringer vi gerne så materialisere sig øjeblikkeligt, men som af mange forskellige årsager lader vente på sig. Der bliver fra mange sider arbejdet hårdt på at virkeliggøre disse, også selvom noget så indgroet som at trække vejret, kæmpende, til tider kan virke undertrykt, endda en sjælden gang imellem spildt. Miljøforværring er et eksempel på en global ændring, som ildevarslenende demoniseres pga. forestillede rædsler og fortvivlelser, den måtte medføre (yderligere). Ydermere er tiltagene imod denne forværring i det store hele ubetydelige og vrangvillige. Problemet er, at miljøet allerede er i gang med at rive verden i stykker, som menneskeheden kender den. ► *Fortsættes på s. 6*

Til forsvar for insurrektionismen

Det er vel ingen overraskelse at de fleste anarkister også kan ses som optimister. Vi har et ret så optimistisk syn på mennesker, idet at vi ikke bare mener at de er i stand til at tage hånd om sig selv, men også om dem omkring dem. Det er vi vel tvunget til at mene, hvis vi også mener at vi kan klare os selv uden en stat. Men når det så er sagt, så er der også en strømning inden for anarkistisk tænkning som man måske, med lidt god vilje, ville kunne kalde for 'pessimistisk'. Den kaldes insurrektionismen, og det er den jeg vil forsvare nu.

Først og fremmest, så anser jeg ikke mig selv som insurrektionist. Når man ser tilbage i tiden, så ved vi at revolutioner er mulige og ofte giver udbytte – dog kortvarigt, desværre – og man ser jo også noget der ligner i vore egne dage, nemlig i Rojava. ►

Fortsættes på s. 2

7. maj 2018

Nr. 5, 2. årgang

Anarkistisk blad

Ingen leder

Som anarkist må jeg erkende at mit syn på retfærdighed og frihed har trange kår. Lovene strammes om samfundets udstødte, og udnyttelsen af mennesker og ressourcer skrider frem i bedste velbefindende, mens intet peger på en snarlig omvæltning. Overfor den virkelighed er det fristende at henfalde til en passiv offerrolle, at sige 'nej' til livet.

Men der findes også en anden mulighed. Jeg kan gribe den udfordring som livet slynger mod mig. Jeg kan vælge min egen vej i et vist omfang. Jeg kan elske livet for hvad det er, i stedet for at drømme mig til fjerne utopier.

Nietzsche udfordrer os til at sige 'ja' til livet og skabe os selv på trods af normer og flokmentalitet. For anarkister er denne selvtransformation samtidig en kamp mod alle herskere. Det kan du læse mere om på side 7 og 8.

Derudover kan du i dette nummer læse om teknologien og de sociale mediers påvirkning af vores virkelighedsopfattelse – gårsdagens dystopiske fremtidsudsigter er allerede dagligdag; om et besøg på Zagrebs anarkistiske bogmesse, hvor den anarkistiske gæstfrihed varmede om kap med forårsolen; om humanismens iboende passivitet når det kommer til stykket; ►

Fortsættes på s. 2

Social media

“We must fight the supremacy of technology with the use of technology.”

The logic behind this apparent truth seems to resound in corners and cracks of the anti-authoritarian movement. Rather often, you hear celebratory musings about how technological advances, often under the banner of counter-surveillance, is giving a very nosy state the fight of its life. At times even, there seems to be a confident attitude that this titanic establishment of oppression surrounding us is actually losing this particular fight. But what fight, really?

To understand this quote cited above, we need to really determine its meaning, which is first and foremost to “fight the supremacy of technology”. So, the next question is what does the supremacy of technology in fact entail? ►

Continued on p. 4

[Ingen leder]

Fortsat fra forsiden.

► samt et forsvar for den insurrektionære (eller oprørske) anarkisme, og en kommentar til hvad der egentlig forstås med insurrektionisme – individuelt oprør eller social opstand, eller begge dele?

Det er fremragende med diskussion i bladet, for gennem diskussion kan vi klarlægge de begreber vi bruger. Visse termer bliver efterhånden tømt for mening, og har knapt nok andet formål end at signalere tilhørsforhold. Vi risikerer at klumpe os sammen om tyndslidte begreber, blot for at indse at vi intet har tilfælles. Det er altså nødvendigt at fortsat diskutere vore ord og begreber – ikke nødvendigvis for at blive enige, ligesom uenighed ikke nødvendigvis forhindrer kammeratskab – men for at de fortsat skal have indhold og værdi; for fortsat at være redskaber for de enkelte kammerater på deres vej gennem individuelle oprør og sociale kampe.

Sommeren står for døren, og der er mange muligheder for at rejse ud og møde kammerater og udveksle ideer og erfaringer. Hvis turen går nordpå er der måske nogle af de følgende arrangementer som kan friste:

I **Stockholm** er der den **2. juni anarkistisk bogmesse**. Mere info på: anarchistbookfair.se

Den **15.-17. juni** afholdes **Malmøs anarkistiske bogmesse**. Måske en god lejlighed til at knytte tættere bånd over sundet? Programmet er stadig under udarbejdelse. Hold dig opdateret på: anarchistbookfairmalmo.net

I **Tampere, Finland** afholdes den **13.-15. juli** den årlige **Musta Pispala**. Det er en anarkistisk festival med workshops om dagen og koncerter om aftenen. Programmet er endnu åbent for flere workshops og diskussioner. Læs mere på: mustapispala.net (scroll ned for engelsk).

Husk at du kan blive støtteabonnent på Orkanen og få den med posten hver måned. Næste nummer udkommer den 5. juni. ♦

orkan

[Til forsvar for insurrektionismen]

Fortsat fra forsiden.

► Men selvom man ikke anser sig selv som insurrektionist, så ville man være en godtroende tåbe hvis man tror at verden uundgåeligt bevæger sig mod et anarkistisk Utopia, og at revolutionen blot vil opstå af sig selv. Virkeligheden kan være – eller er allerede – langt, langt mørkere end det.

Der er mange ting som adskiller insurrektionismen fra de andre anarkistiske strømninger, men jeg ville mene at den største forskel er at insurrektionismen ikke længere satser sine penge på revolution. Målet er ikke længere en storslået folkelig bevægelse som knuser staten og indsætter det Utopia som vi går og snakker så meget om. Insurrektionismen mener – muligvis korrekt – at en revolution er en fantasi, en uddateret myte som mener at arbejderklassen på mystisk vis er udvalgt af Gud, Allah eller Quetzalquatl til at skulle smide de kapitalistiske tyranner af tronen og bringe fred,

lighed, og frihed. Insurrektionismen beder dig se lidt nærmere på den arbejderklasse som man går og romaniserer. Den er fyldt op med racister, reaktionære, folk som glædeligt tager bind for øjnene for ikke at skulle anerkende en monstrøs virkelighed, og andre som nægter at rykke sig ud af flækken lige til det øjeblik fascismen smider dem i arbejdslejr og den globale opvarmning har gjort to tredjedele af kloden ubeboelig. Jeg må selv indrømme at denne virkelighed giver mig lange, søvnløse nætter, hvori jeg mindes en mere håbefuldt tid.

For man må og skal indse den virkelighed der står for øjnene af os. Hvad holder alle verdens lande fra at degradere til blodtørstig fascisme? Hvad holder kloden fra at falde itu fordi vores ustandselige glubskhed har ædt det sidste træ i verden for at lave fucking palmeolie? Og vigtigst af alt: hvad gør man som anarkist, når man indser at man måske har tabt? Man tager

Hvilken insurrektionisme?

Vaskebjørn gør sig herover nogle tanker om insurrektionære anarkistiske ideer, og kommer undervejs med nogle udmærkede pointer. Jeg kan sagtens genkende hans beskrivelse af den ’pessimistiske insurrektionisme’, som givetvis eksisterer i det nihilistiske hjørne af den anarkistiske galakse, men jeg mener samtidigt at det er et ensidigt og lidt fortærsket syn på insurrektionære ideer, som kræver at blive sagt imod. Disse ideer kan være, og er, meget mere end hvad der kommer til udtryk foroven.

Der er især én grundlæggende påstand som kommer til udtryk i ovenstående tekst, og som man kan støde på mange andre steder, også hos selverklærede insurrektionister, men som jeg føler at det er vigtigt at kritisere. Nemlig den, at insurrektionistiske ideer handler om at indlede en

privat duel med staten og kapitalisterne. Insurrektionære ideer er, temmelig utvetydigt, en række forslag til hvordan opstande med anarkiske og selvorganiserede træk kan opstå, spredes, udvikles og videreføres. *Insurrection* betyder jo netop opstand, og en opstand er et socialt fænomen. Det er sandt at insurrektionære anarkister lægger stor vægt på at ethvert oprør begynder med individet, men det er netop fordi de mener at en virkelig antiautoritær opstand nødvendigvis må bestå af selvorganiserede rebelske individer. Det er ikke nok at tilhøre en bestemt klasse eller samfundsrolle – oprøret starter fra individet som benægter sin tildelte rolle. Den benægtelse kan blive almen og vidtspredt, og insurrektionære ideer handler om denne overgang fra det individuelle til det sociale.

Amor fati

At elske skæbnen. Shahin undersøger Nietzsches ideer fra et anarkistisk perspektiv. Filosoffen udfordrer os til at tage imod den udfordring som livet kaster imod os og at elske skæbnen. At være aktiv i udformningen af vore liv og vore projekter, at sige ’ja’ til livet her og nu. Dette er den første af to artikler.

Shahin: Nietzsche and Anarchy – Psychology for free spirits, ontology for social war. Elephant Editions/Active Distribution, 2016. Engelsk. 204 s.

Nogle gange sker det at man begynder at læse i en bog på det helt rigtige tidspunkt. Jeg ville givetvis have fundet denne bog interessant når som helst, men netop nu gav den nødvendig og velkommen næring til nogle igangværende tanker hos mig om projekter, relationer og identitet. Livet, kort sagt.

Bogen er delt i to dele, hvor forfatteren først introducerer og gennemgår nogle af Nietzsches ideer om blandt andet individer, drifter, psykologi og frie ånder, og herefter sætter dem i forbindelse med andre tænkere og med anarkistiske ideer. Et appendiks tegner en hurtig skitse af forholdet mellem anarkismen og Nietzsche. Bogen er ikke, som man måske kunne have frygtet, et forsøg på at gøre Nietzsche kompatibel med anarkismen. Forfatteren lader sig inspirere af Nietzsche, påpeger nogle af de modsigelser som findes i hans værker, og går sine egne veje med det som kan bruges.

Nietzsche hadede forresten anarkister, hvoraf mange derimod har elsket ham.

» Som undertrykte og udnyttede er vi ikke blot oppe imod flokinstinkt, men også forgiftede af en slavementalitet som vi arver og viderefører.

Psykologi for frie ånder

Ifølge Nietzsche er individer ikke gennemførte enheder med en medfødt ’sand’ kerne, men snarere kroppe som indeholder en lang række med- og modstridende drifter, hvoraf langt størstedelen er ubevidste. Det kan f.eks. være en bevidst længsel efter at kæmpe mod undertrykkelse, som ’modarbejdes’ af en ubevidst frygt for at blive socialt udstødt. Disse drifter, både bevidste og ubevidste, er formet af en række psykologiske processer som er aktive fra vi fødes og fortsætter hele livet. Vi fødes ikke som helstøbte individer, men udvikles i en specifik

social og materiel kontekst som fører os i bestemte retninger, og lader visse drifter få fortrin over andre. Som flok-mennesker lader vi os styre af de drift-er som flokken fremdriver. Vi inkorporerer dens værdier; de bliver vores ’natur’. Vi er, som vi er, på grund af en lang række instinktive og sociale påvirkninger, men vi kunne have været anderledes, havde vi været udsat for andre påvirkninger, og vigtigere endnu: vi kan forandre os selv, påvirke os selv i nye retninger.

De psykologiske processer som former os socialt og får os til at passe ind i en given flok er ifølge Nietzsche blandt andet: mimesis, en dybtliggende og ubevidst tendens til at imitere andre; straf, som kan være alt fra skamfølelse til vold; belønning, som f.eks. anseelse og popularitet; samvittigheden, den dybt inkorporerede respekt for normerne; samt bevidste rationaliseringer og dogmer som retfærdiggør gruppens normer. Sammen danner disse et flokinstinkt. Flokinstinktet er fjendtligt stemt over for afvigelser og udvikling, men de processer som danner det, danner samtidigt bevidstheden om os selv som individer, og giver os dermed paradoksalt nok redskaberne som gør os i stand til at styre vores drifter og træde ud af flokken og blive ’frie ånder’.

Nietzsche skriver: »En fri ånd er den som tænker anderledes end hvad der kunne forventes på grundlag af hans oprindelse, miljø, klasse eller profession, og de herskende synspunkter i hans tidsalder. Han er undtagelsen, de lænkede ånder er reglen.«

Nietzsches frie ånder er de individer som er blevet bevidste om de psykologiske processer og drifter som har skabt dem, og som har sat sig op imod flokken og dens inkorporerede værdier for at ’genskabe’ sig selv. En fri ånd er

én som ikke er underlagt flokkens normer. Det er én som har brugt sig selv og skabt sig selv med viljen ud fra sit ’råmateriale’. Altså har valgt hvilke drifter som skal få fortrin over andre, har ændret sin natur. Hos Nietzsche kan vi se tre stadier i denne selvtransformation (som vel at mærke kan gælde både små og store handlinger og ændringer i livet):

- Refleksion. Jeg undersøger mig selv og hvordan jeg er blevet den jeg er. Hvilke værdier og drifter leder mig? Hvilke drifter kan jeg med et ærligt blik på mig selv blive bevidst om?
- Projektion. Jeg sætter mig selv et mål, en »kunstnerisk plan«, et projekt, for hvordan jeg vil skabe mig selv, hvad jeg vil være, og hvad jeg vil gøre. Dette involverer altid nogle valg, eftersom der i mig findes mange modstridende drifter. For at blive den jeg vil være må jeg give visse drifter forrang. Men eftersom jeg umuligt kan være bevidst om alle drifter i mig, er det altid et ’kast med terningerne’.
- Handling. For at forandre mig selv, mine værdier og drifter må jeg føre forandringen ud i livet. Det kræver oftest tid og øvelse. Min valgte retning må inkorporeres, ligesom man må øve sig længe på et instrument, en dans eller en sport før bevægelserne bliver naturlige.

Det er gennemgående hos Nietzsche at denne selvtransformation er noget som individet må gøre alene. At kigge ind i sig selv, at gøre nogle valg, og at føre dem ud i livet kræver at man tør vælge ensomheden for en stund. Det er nødvendigt at trække sig tilbage fra samfundet hvor man konstant forgiftes af flokinstinktet og slavementaliteten. »I mængden lever jeg som mængden, og tænker ikke for mig selv.« ►

Fortsættes på s. 8

Noteret

Stop

13. april. Morgentrafikken på Åboulevarden blev blokeret af 25-30 personer med bannere. Blokaden varede i omkring ti minutter inden den blev fjernet af politiet, men forårsagede lange køer. Den stærkt trafikerede vej blev

blokeret for at protestere imod at otte personer uden opholdstilladelse sidder varetægtsfængslede alene i et forsøg på at presse dem til at rejse »frivilligt« hjem. Det der umiddelbart kan virke urelateret er i virkeligheden tæt forbundet. Fængsels- og deportationsmaskineriet kan ikke anskues separat fra samfundets og arbejdets

uforstyrrede gang. Sabotér alt! Blokér alt!

Start

13. april, Sverige. 14 personer undslap ved midnatstid fra et deportationscenter i Källered. De kom ud gennem et vindue. Det er en af de største fællesflugter i de seneste år. Hvert år undslipper mellem 30 og 50 personer fra

deportationscentre i Sverige.

Malmø indleder sommeren

Traditionen tro begynder bilbrandene at sprede sig samtidigt med at de lune nætter melder sin ankomst. Natten til d. 22 april blev 14 biler stukket i brand i Malmø. Journalisterne mindedes nervøst sommeren 2016, hvor bilbrande spredte sig

[Afskærmning]

Fortsat fra forsiden.

► Denne problematik er givetvis et næsten ubegribeligt sted at starte, og derfor vil fokus i det følgende blive lagt på et lidt mindre, og derfor et betydeligt (desværre) mere associerbart sted; det moderne vestlige menneskes omfattende bevidste og/eller ubevidste karaktertræk; det at leve sit liv virtuelt, i stedet for reelt.

Helt ude på fingerspidserne. Hvor fødderne rammer jorden, og hvor vi med vores øjne ser samfundets udformning og dynamik eksemplificeret, som skident ballastvand der følger containerskibets verdensomspændende færd. Dér ser vi drengen med bukket hoved nærmest suget til skærmen sidde ved busstoppestedet, imens bussen han venter på kører forbi. Vi ser den unge kvinde spærre køen i et supermarked, fordi omverdenen er et lidt nævneværdigt og kulsort badeforhæng. Vi ser gravemesteren slange sin gravemaskine opad den parallelt kørende cykelsti med knæene støttende mod

styrepindende og begge tommelfingre placeret på plastikglassets funkende overflade. Vi ser og hører frugtesløse henvendelser i både tålmodige og frustrerede tonefald rettet imod selvslukkede individer på spisestederne, i det offentlige rum og ved kasserne. På gaderne og stræderne fra turister og hjemløse, og fra alle de andre assistancesøgende, gjort støjfrie af elektroniske ørepropper.

I kraft af et bevidst sparsomt kendskab til den virtuelle tilværelse ophober enligheden sig blandt os uindviede. I såkaldte virtualister er fanget af jer selv og hinanden, imens vi andre er fanget i en tilstand af efterladenskab. I imødekommer en verden, en form for afgrænset og kontrolleret verden, og hvis I tør, så bør I overveje denne destruktive færd grundigt. I arbejder på at kappe forbindelsen til kampen for skabelsen af egen virkelighed, og ikke mindst dens iboende frihed til selvrealisering, og når I kæmper imod jeres egen frigørelse på denne måde, giver

det ikke mere frigørelse til os andre. Tværtimod. I legitimerer ikke kun jeres egen undertrykkelse nu og fremadrettet, men også vores.

Urskoven, der er den kaotiske samling af alle vores unikke hjerteslag og tankevirksomheder er utroligt godt i gang med at blive transformeret til et matrix af lydløse elmaster. I modsætning til hvad dommedagsprofeterne og optimisterne siger, er det her ikke bare begyndelsen. Vi er et stykke inde. Skulle det være en mulighed, kan vi ikke bare stoppe nu og rette op på skaderne. Det kan vi måske på sigt, men der ligger en primær individuel frigørelseskamp forude, og fjenderne har bl.a. fremtidsforskning og science-fiction evnet at give os en idé om. Denne idé er nu for længst forladt, og praksis har indtruffet, men det er aldrig for sent at frigøre sig. Aldrig for sent at kæmpe imod. En virkelighed venter. ♦

Gråsten

[Det humane knæfald]

Fortsat fra s. 4

► Ydermere skriger det til himmelen, hvordan overleve skal udsættes for yderligere modstand, hvilket det følgende citat illustrerer: »Ansaret for at sige fra ligger ikke kun hos ofret; der ligger også et ansvar hos omgivelserne. Det er ikke nemt at stå i en krænkende situation, hvis kolleger og/eller medstuderende ser væk. ’Er det så min egen skyld? Forstod jeg situationen rigtigt? Husker jeg overhovedet rigtigt?’ er spørgsmål, som kan melde sig hos den, der står alene efter en ubehagelig oplevelse«. Ufatteligt. Ansaret for at sige fra overfor sexismen ligger med andre ord også hos offeret? Nej, sådan spiller klaveret fandeme ikke. Undertrykkere skal lade være med at undertrykke, uanset hvordan offeret forholder sig. Det er ikke så svært at gøre klart overfor alle og enhver, men det er åbenbart at være alt for hårdhændet

mod undertrykkere, sådan at skide på dialog og tage ordentligt fat. I brevet undlades det ganske vist ikke, at beskrive hvordan »sexchikane og upassende adfærd er fuldstændig uacceptabelt på Københavns Universitet«, men her lander vi ved humanismens kald; paradokset som består i at dække sig ind ved brug af ordets magt, og så ellers være larmende passiv.

I form af demonstrative konstateringer såsom »én studerende eller medarbejder, der udsættes for sexchikane er én for meget!«, forsøger universitetets magtfulde elite ellers at fremstille sig og deres kære institution stålsat, og man får da også et øjeblik tid den tanke, at de helt bestemt fortjener opbakning for deres i brevet aggressive ordlyd, der i samme ombering lader til både at indebære og afkræve en mindst ligeså aggressiv handling på området. Men i forhold til

netop handling lader humanismens bastion til at punktere, og det bliver solskinsskarpt oplyst, hvor hult og tomt et fokus der i virkeligheden er på sexismen.

Løsningen er ikke på nogen måde at stole på, eller arbejde for, at Københavns Universitet, eller nogen anden institution for den sags skyld, forbedrer/iværksætter/aggressiverer deres indsats mod fornedrelsen af særligt kvinders eksistens. Det er helt tydeligt at de ikke tager hverken den strukturelle eller eksplicitte undertrykkelse alvorligt. At de ikke vil indrømme dette, er én art kujonskab. At de foregiver at bekymre sig og i virkeligheden holder undertrykte for nar, er en helt anden, og mere til. Til helvede med jer. ♦

Tramper

Brevet kan læses på orkanen.noblogs.org

hvad man kan, siger insurrektionismen. Man frigør sig selv her og nu, ødelægger hvad der ødelægger én, og med næb og klør river man sig selv væk fra systemets undertrykkende maskine – om man så skal sætte ild til den for at gøre det! Stjæl, besæt, sabotér, og vær ligeglad med det »budskab« det sender, for arbejderklassen er tabt alligevel. Du har ingen at skulle stå til ansvar for, ingen moralske bindinger at skulle forholde dig til, ingen revolution at skulle bygge, for den kommer alligevel aldrig.

Hvad angår påstanden om at insurrektionære saboterer og stjæler uden at bekymre sig om hvilket budskab det sender arbejderklassen, så er det egentlig et mærkeligt synspunkt. Sabotage, tyveri og lignende metoder *er* de undertrykkes metoder. Anarkister står ikke uden for de udnyttedes rækker og vælger at være ligeglade med eller at tage til efterretning hvad »arbejderne mener«. De er selv arbejdere og udnyttede, og sabotagen er det våben som altid har stået til rådighed for disse grupper. Hvorfor skulle anarkister ikke bruge disse redskaber? Hvorvidt det er rettidigt at anvende disse metoder behøver ikke afhænge af hvor populære de på et givent tidspunkt er blandt resten af de udnyttede, og hvem kan gar-

Der er dog én positiv ting ved insurrektionismen, for dem som er ved at blive utålmodige. Hvis det er sandt at denne mægtige og guddommelige revolution blot er en fantasi, så er der intet som holder dig tilbage længere. Tiden for dig at rive din frihed fra kapitalismens klør er nu! Og jo tidligere du begynder, jo bedre. Jo mere du kan pille kapitalismens dødsmaskine fra hinanden, jo større er chancen for at vi alle kan overleve et par dage mere. Så måske, i din totale nihilistiske tilgang til verdens skæbne, kan det

være du faktisk er den som sætter liv i håbet igen?

Som en anden gudfrygtig pilgrim klamrer jeg mig dog stadig til håbet om at man godt kunne gå en bedre tid i møde før vi har efterladt kloden hul og overfladen besat af fascistiske rædselsregimer. En sort og rød himmel, kunne man sige. Jeg håber fordi jeg – måske kujonagtigt – ikke ville kunne se mig selv overleve i insurrektionismens sorte flammer, og fordi jeg er forelsket i den anarkistiske utopi. Men kærlighed gør vel blind, som man siger.

Indtil verden går under, eller vi mirakuløst har leveret nådestødet til kapitalismen, kan du fornøje dig med to bøger som udtrykker hvad jeg har udtrykt her: *Blessed is the Flame* og *Desert*.

Vi ses på barrikaderne, kammerat. ♦

Vaskebjørn

Serafinski: Blessed Is The Flame, Pistols Drawn, 2016, 140 s.

Anonymous: Desert, 2011, 120 s.

tionære ideer er i min optik:

- Uformel selvorganisering baseret på affinitet, dvs. at organisere sig omkring konkrete behov og handlinger;
- Angreb frem for reaktion, de udnyttedes kampe må gå fra udelukkende at være reaktioner på herredømmets fremfart, og selv blive offensive;
- Antallet er ikke den vigtigste målestok, selv små grupper kan have stor indflydelse når de beslutter sig for at handle;
- Permanent konflikt, dvs. ingen kompromisser og forhandlinger med herskerne;
- Anonyme angreb med reproducerbare metoder, sabotage og valg af mål kan spredes uforudset, hvis de anvendte metoder er lette at samle op for andre rebeller. ♦

an

Mere om insurrektionære ideer i Orkanen: Det kaotiske øhav, 3. april 2018 Revolution i morgen eller oprør i dag?, 7. oktober 2017

Fortsat fra s. 3

► det leder tankerne hen på det latterlige faktum, at det er lovligt at strejke, men mest fordi en sådan kamp bydes velkommen.

Illegaliteten er nemlig det eneste knivstik, der for alvor kan bruges i kampen mod loven og ikke mindst arbejdet.

Hakkeorden

En militær vagtpost i indre by, opstillet med krav fra politikerne om at yde beskyttelse til Københavns Synagoge, har for ganske nyligt været genstand for en skudepisode. Et vådeskud blev affyret i soldaternes frokoststue, og endte i armen på den eneste panser

på stedet. Lad dette være en lektie til alt fremtidigt militærpersonel i selskab med vores lovhåndhævere i sort: lidt til siden og så et par lyd-dæmperes længde nordpå. Lad det samtidig være en lektie til enhver fremtidig polititilstedeværelse på selvsamme lokation: skyd vildt omkring jer, inden I selv

ryger ned. Spøg til side, for helvede... Begge parter bør benytte sig af kniv eller gift i stedet, således at I ikke skræmmer de stakkels terrorforskrækkede københavnere fra vid og sans med jeres bimlen og bamlen. På forhånd tak. ♦

onb

voldsomt over hele Sverige og også nåede København. Hvem ved hvornår endnu en hed sommer rammer?

»Konflikt«

Blomsten af blodrøde flag var stillet på plads, de grønne blokadeveste uddelt, og medieteltenes plækker hamret i jorden. For mange virkede det sikkert som om ud-

bruddet af en storkonflikt var forestående. Det var det måske også, men kunne det ærligt talt være mere ligegyldigt? Politikere, chefforhandlere, og fagforeningsmedlemmer på »hver deres side« kører på rutinen og det lovformelige, og det er til at brække sig over. Kampen mod arbejdets ág i det her forkælede og krumbøjede

land er ikke et spil. Skulle jeg lige til at sige, for det er jo nøjagtig hvad det er. Hele fagforeningskampen er en nationalistisk blanding af kapitalorienteret konkurrence lønslaver imellem, såsom overlæger og sosu-assistenten, åbenlyst forklædt som ’musketered’ og ’solidaritet’, og så autoritetstro underkastelser i socialistisk

ånd; den arbejdsliderlige rygrad i det danske samfund. Solidaritet til nogen får deres og dernæst pisser alle de andre i ansigtet, som jo er både vildt mærkværdigt og overraskende. Når jeg derimod hører ordene ’ulovlig strejke’, trækker jeg lidt på smilebåndet, og øjnene begynder at lyse. Lidt fordi ►

Fortsættes på s. 6

[Social media]

Continued from the frontpage.

► While, in fact, a quite relative question to pose, I will put myself on the line and say that databases, systems of surveillance, censorship, and commercial and market strategies are a few examples along the lines of what is considered a threat against my pursuit of a life defined by liberty and desire, and perhaps yours too. Surely, this threat in question is not technology itself, but the way it is being applied; therein lies the supremacy, i.e. oppression.

How to achieve this is what the second part of the quote tries to get around, and let me dwell on that for a second. All of the aforementioned examples of supreme technology form the spearhead that we all know as social media. It seems as if the degree of virtual existence that most people in this society seem to have emerged themselves in nullifies any substantial support of this so-called fight against supreme technology. Needless to say, almost all the people spewing personal information into the void of virtual communication through social media have absolutely no problem with the fact that states and corporations harvest every intricacy and detail about them with the intention to market, control and indoctrinate. I feel that I can state this in earnest because people

whose personal information have been, and are being accumulated have allowed, in every sense of the word, all frequented social media platforms to do so for several years, obviously.

Obviously, because the calendar says 2018, and even though reformist sceptics brawl seductively about big data and how users of social media are not sufficiently informed when it comes to accumulation, we all know that this particular discussion was steaming hot more than 10 long years ago, just as we all know the sound of the drum in this world. Conclusion: people in general do not give a flying hot damn about the spread and (ab)use of their personal information. They were careless then, and they are careless now.

Humans consciously begging for their own virtual perpetuation, who could not care less about being free and autonomous, however, are not what concerns me the most. What about maniacal cable grinders starving for liberty (such as myself); what about all of you out there whom more or less share this inclination? How many of you are, too, emerging yourselves in these social media platforms, and still claim to be attackers against overall supremacy? Do you in all sincerity feel that you are on top of things? Are you fighting the system from within? Seri-

ously, every time I ask people around me why they use these platforms, they all say that it is mainly to stay connected with old friends or some shit like that. Come on, are you kidding me? You are in direct and intimate contact with algorithms created by people eager to learn everything about you with no other intention but to exploit the shit out of you. Furthermore, you are being battled out against each other with the sole purpose of expanding this oppressive relationship between you and the people sucking you dry, just as long as you keep sharing personal information, everything is just dandy. By the way, how 'virtual availability' is not a contradiction is beyond me...

In writing this, I am not at all trying to exercise support for the destruction of technology. Instead, I am trying to clarify the need for personal reflection and decision-making when collaborating with oppressive measures, and the virtual ones in particular. I am trying to talk about privacy and its link to individuality, to autonomy, to fucking freedom. I am talking about control and how it slips past our minds, unseen, if we fail to live in reality. I am trying to talk to you, comrade, and I hope you know what the hell I am gibbering about. ♦ *Scone*

Det humane knæfald

Humanismen fortsætter dens alt andet end tilstrækkelige ageren. Tag nu f.eks. Københavns Universitet, der på mange måder tegner sig til at være en baseline for humanismen, og tag så i betragtning deres tilgang til sexismen på arbejdspladsen, dvs. blandt både medarbejdere og studerende, som for ganske nylig er kommet i søgelyset på denne omtrent 550 år gamle uddannelsesinstitution.

Under menneskekærlighedens altomslyngende bannere skortes der ikke på diplomati og rettidig omhu, og det giver sikkert også mening i rigtig mange sammenhænge. I andre sammenhænge er det hårrejsende, raserifremkaldende og direkte kontraproduktivt, som f.eks. i forhold til kampen for udslettelsen af sexismen. Især den måde hvorpå KU vælger at italesætte både undertrykker og overlever. I kølvandet på #metoo-bevægelsen og dens forgreninger, og bl.a. et åbent brev til rektorerne ved fem universiteter rundt om i landet tilbage i april, lader man sig forstå, har denne institution fra allerhøjeste sted, hvor også de studerende er repræsenteret, forsøgt at gøre sig nogle særdeles menneskelige bemærkninger omkring sexchikane i et åbent brev sendt ud til samtlige studerende og medarbejdere medio april.

Med tanke på den ypperste politiske korrekthed bliver der favnet bredt i brevet, så bredt at bl.a. dem der står bag selve overgrebene, dvs. undertrykkerne, blot perifert hentydes til, men overhovedet ikke nævnes. ►

Fortsættes på s. 6

Anarkistisk bogmesse Malmø, 15.-17. juni

»I en tid då vi ser hur sociala kamper möts av allt hårdare repression från stat och kapital, kände vi behovet av att arrangera ett forum där vi kan mötas för att diskutera, skapa och stärka varandras olika former av motstånd. Malmö's Anarkistiska Bokmässan önskar vara en mötesplats och plattform för att sprida anarkistiska idéer och informera om pågående kamper både i Sverige och internationellt. I arbetet med att skapa bokmässan finns en pågående diskussion och strävan mot att den ska vara självorganiserad, antiauktoritär, feministisk, antirasistisk och revolutionär. Vi som jobbar med bokmässan tror på horisontella och icke-delegativa former för aktioner, organisering och kunskapsspridning, som bygger på jämlikhet och solidaritet.

Under dessa dagar hoppas vi finna gemenskap, likheter och delade mål, men också förståelse för var och hur våra individuella projekt och önskemål skiljer sig åt.

Bokmässan utgör ett litet försök att göra anarkism till ett hot mot det nuvarande politiska systemet!«

anarchistbookfairmalmo.net

Indtryk fra Zagreb

Rejse. En kammerat har været på anarkistisk bogmesse i forårsgrønne Zagreb.

Solen skinner, og luften er varm men frisk da jeg begiver mig igennem byen. Lyset falder blidt gennem løvværket på de netop udspregnede træer, og højt saftiggrønt græs omgiver airconditionbehængte bygninger med nedslidte facader, hvor skilte på kroatisk advarer om at murværk kan falde ned. Her, i Zagreb, er foråret kommet, og sammen med glæden ved at rejse fylder det mig med en energi og forventning som næsten overrasker mig.

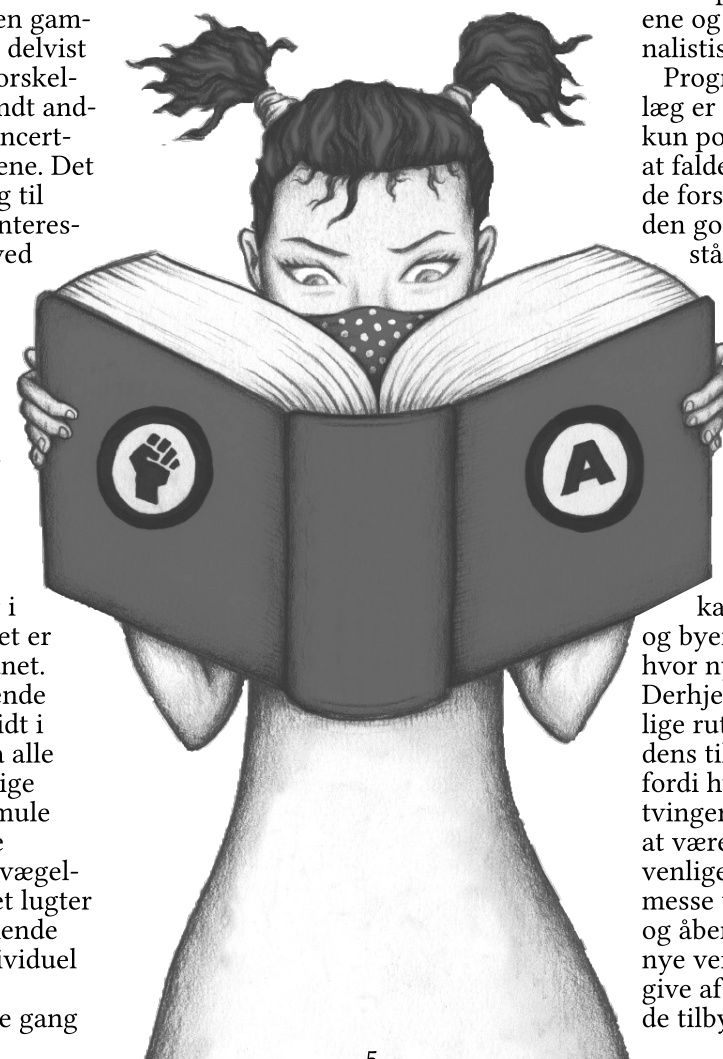
Da jeg ankommer til stedet for den anarkistiske bogmesse føler jeg mig omgående tilpas mellem bogbordene og de graffitovermalede bygninger. Som anarkist er jeg fremmed i den verden som består af penge og hierarkier, men samtidigt sært hjemmehørende overalt, hvor kammerater taler med hinanden, deler deres mad og tilbyder en seng. Når anarkister er bedst, tager de uden at skamme sig, og giver på sine egne præmisser. Endnu en gang oplever jeg denne solidariske gæstfrihed, og ønsker at jeg får mulighed for at tilbyde andre den samme.

Bygningerne som bruges, er en gammel fabrik som er delvist besat, delvist lejet. Stedet anvendes af flere forskellige grupper, og indeholder blandt andet en anarkistisk bogcafé, to koncertsale, et kollektiv og en teaterscene. Det giver tilsyneladende anledning til nogle mindre sammenstød og interessekonflikter, men det positive ved det er at stedet virkelig bliver brugt, og er meget livligt.

Stemningen er afslappet, fri, anarkisk. Der er hunde som løber frit omkring, folk som drikker øl i solen. Nogle fulde punkere med tatoveringer i ansigterne spiller en sang, hundene gør. Jeg får ikke umiddelbart den følelse af kontrol som på sær vis gennemsyrrer en hel del anarkistiske arrangementer i Skandinavien, hvor alt for meget er blodfattigt, renskuret og velordnet. Efter min smag er det fremragende med lidt mere druk, kaos og skidt i hjørnerne. Vores handlinger, på alle niveauer, afspejler vores egentlige længsler, og derfor får jeg en smule myrekryb af alle de anstændige moralister og dydsmønstre i bevægelsen hjemme i Skandinavien. Det lugter mere i retning af et undertrykkende fællesskab end af anarkisk, individuel frihed og livslyst.

Jeg cirkulerer mellem bordene gang

på gang i løbet af de tre dage bogmessen varer, og falder næsten ved hver runde over et eller andet som jeg har lyst til at læse. Efterhånden får jeg samlet mig en lille stak af pjecer, aviser og bøger på forskellige sprog. Selvom arrangementet er ret småt og der er forholdsvis få borde, er det et overraskende stort udvalg og en bred variation i emner og perspektiver, fra syndikalistisk til insurrektionært. På trods af at Kroatien er et lille land er der rigtigt mange oversættelser til kroatisk af anarkistisk litteratur. Det gælder både anarkistiske klassikere og nyere tekster, især en del som, i min optik, er vigtige i den internationale anarkistiske diskussion. Det er inspirerende at se, at et så forholdsvis lille anarkistisk miljø har kapaciteten til at oversætte og udgive så mange bøger og pjecer. En interessant lille pjeces handler om krigen i halvfemserne, eller mere specifikt hvordan anarkister i Kroatien agiterede imod krigen. Det gjorde de blandt andet ved at udgive en avis, og ved at hjælpe menneskerne i de lands-

» Stemningen er afslappet, fri, anarkisk. Der er hunde som løber frit omkring, folk som drikker øl i solen. Nogle fulde punkere med tatoveringer i ansigterne spiller en sang, hundene gør. Jeg får ikke umiddelbart den følelse af kontrol som på sær vis gennemsyrrer en hel del anarkistiske arrangementer i Skandinavien.

byer som blev gennemskåret af frontlinjen, på tværs af etniske skel. Forfatteren understreger at der ved krigens udbrud ikke fandtes en decideret anarkistisk bevægelse i landet, men også mere subkulturelle fænomener havde betydelse, da f.eks. de internationale netværk som inden krigen var opstået omkring DIY musikkulturen blev brugt til at sprede information mellem landene og dermed bryde murene af nationalistisk krigspropaganda.

Programmet for diskussioner og oplæg er sparsomt, men det er egentlig kun positivt, for det giver mere tid til at falde i snak med kammeraterne ved de forskellige borde og nyde vejret og den gode stemning. Et fællesskab opstår hurtigt gennem fælles bekendte, diskussion af idéer og fælles referencepunkter i de bøger og pjecer som ligger på bordene.

De tre dage går hurtigt, og jeg vil gerne lære folk lidt at kende inden alting er overstået og alle pakker sammen og tager hjem til deres egne byer og sociale kredse. På bogmessen, ligesom ved mange andre arrangementer som tiltrækker kammerater fra forskellige lande og byer, opstår der en form for åbning, hvor nye bekendtskaber kan knyttes. Derhjemme, omgivet af vores sædvanlige rutiner og venner, har vi en tendens til at lukke os inde, ikke mindst fordi hverdagen giver begrænset tid og tvinger én til at lukke sig lidt for ikke at være sårbar. På rejsen, i den lille venlige lomme som en anarkistisk bogmesse udgør, findes der mere af den tid og åbenhed som behøves for at skabe nye venskaber og kammeratskaber; at give af sig selv, og tage fra andre hvad de tilbyder. ♦ *ac*